

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/282/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213221889
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4213221889.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: R. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., I. XXX/XX, o zaplatenie 295,52 eura s príslušenstvom, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Bratislava, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962, zastúpený JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom Bratislava, Dobrovičova 13, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno, zo dňa 17. septembra 2014 č. k. 14C/497/2014-71 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania účastníkov **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zastavil konanie v časti o zaplatenie 0,07 eura titulom úroku z omeškania z dôvodu čiastočného späťvzatia návrhu, v tejto zastavujúcej časti rozhodol o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Vo zvyšnej časti návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania v zmysle § 142 ods. 1 OSP nepriznal, pretože si náhradu neuplatnil. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 488, § 489, § 52 ods. 1, 3 OZ, § 2 písm. a/, b/ zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene, doplnení zák. SNR č. 71/1986 Zb. Slovenskej obchodnej inšpekcie, § 100 ods. 1, § 101 OZ. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom vznikol dňa 12. 06. 2006 záväzkovo-právny vzťah titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá podlieha režimu zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože bola uzatvorená medzi veriteľom ako právnickou osobou, ktorá má v predmete svojej podnikateľskej činnosti poskytovanie pôžičiek a na druhej strane spotrebiteľom ako fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Zmluva spĺňa charakteristiku štandardných spotrebiteľských zmlúv, ktorých základnou črtou je, že sú pripravené pre spotrebiteľa vopred a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny pred uzatvorením. Odporcovi bol poskytnutý úver vo výške 1.367,59 eura, ktorý sa zaviazal splácať v splátkach po 36,94 eura mesačne od 20. 07. 2006 do 20. 05. 2011, pričom odporca úver splácal do 20. 07. 200. Z prehľadu finančných transakcií mal súd preukázané, že právny predchodca navrhovateľa vykonal odpis pohľadávky voči odporcovi 04. 11. 2009, kedy vyčíslil dlžnú istinu vo výške 3.604,24 eura a dlžné úroky z omeškania v sume 442,30 eura. Takto vyčíslenú pohľadávku súd považoval za predčasne zosplatnenú, keď navrhovateľ túto skutočnosť nevyvrátil. Vychádzajúc z námietky premlčania nároku vznesenej odporcom konštatoval, že návrh na začatie konania podaný 27. 09. 2013, bol podaný po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby, ktorá je v zmysle Občianskeho zákonníka 3-ročná a začala plynúť najneskôr 05. 11. 2009 a uplynula 04. 11. 2012. Z uvedených dôvodov návrh zamietol.

Proti zamietajúcej časti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že dátum 04. 11. 2009 je dátum zrušenia úveru odpisom pohľadávky a jej zosplatením. Ide o dátum postúpenia pohľadávky, kedy došlo k uzavretiu daného prípadu u postupcu

odpisom pohľadávky a nie je dátumom ukončenia zmluvy, ani dátumom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Súd ukončenie zmluvy posúdil nesprávne a potom nesprávne odvodzoval aj počiatok plynutia premlčacej doby od skutočností, s ktorými nie je možné spájať ukončenie zmluvy. Poukázal na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré súd nezaložil na relevantných dôkazoch a skutočnostiach a jeho závery sú len nesprávnou dedukciou. K ukončeniu zmluvy došlo až dňom jej konečnej splatnosti, 20. 05. 2011. Vzhľadom na uvedené mu mal súd priznať sumu nepremičaných splátok spolu s úrokom z omeškaniu z každej splátky v zákonnej výške odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Ak by bol súd aplikoval Obchodný zákonník, nárok by nebol premlčaný ani v prípade, ak by vychádzal od počiatku plynutia premlčacej doby 05. 11. 2009. Ďalej poukázal na to, že súd na danú vec nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, keď mal aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže zmluva bola uzatvorená 13. 06. 2006 a na ňu sa vzťahovali ustanovenia § 52 - § 54 OZ, podľa ktorých úverová zmluva bola upravená v Obchodnom zákonníku. Preto práva a povinnosti vzniknuté pred 01. 01. 2008 z tejto zmluvy je možné posudzovať len podľa znenia zákona platného v čase jej vzniku. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, Krajských súdov v Banskej Bystrici a Trnave. V závere žiadal rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti zmeniť, návrhu vyhovieť, resp. rozsudok v tejto časti zrušiť, vec vrátiť súdu prvého stupňa a priznal mu náhradu trov konania.

K odvolaniu písomné vyjadrenie podané nebolo.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacich výrokoch o náhrade trov konania je dôvodné. Rozsudok v zastavujúcej časti odvolaním napadnutý nebol, a preto je rozhodnutie v tejto časti právoplatné.

Zo spisu vyplýva, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáha zaplatenia sumy 295,52 eura s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že jeho právny predchodca, Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava uzatvorila s odporcom dňa 12. 06. 2006 úverovú zmluvu, na základe ktorej boli odporcovi poskytnuté peňažné prostriedky - spotrebiteľský úver vo výške 1.367,59 eura, ktorý sa odporca zaviazal splácať v mesačných splátkach po 36,94 eura v období od 20. 07. 2006 do 20. 05. 2011. Úver splácal do 20. 07. 2006. Navrhovateľ v tomto konaní si uplatnil dlžnú sumu pozostávajúcu z 8 neuhradených splátok úveru vo výške žalovanej sumy splatných od 21. 10. 2010 do 21. 05. 2011 spolu s úrokom z omeškania. Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že nárok navrhovateľa je premlčaný, keď vychádzal zo zistenia, že k spoplatneniu pohľadávky došlo 04. 11. 2009 tým, že právny predchodca navrhovateľa vykonal odpis z pohľadávky voči odporcovi, kedy vyčíslil dlžnú istinu sumou 2.604,24 eura a dlžné úroky z omeškania vo výške 442,30 eura, preto návrh podaný 27. 09. 2013 bol podaný po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (napr. právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a pod.).

Činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy (v danom prípade § 138 ods. 1 OSP), na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná, sa označuje ako právne posudzovanie veci. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval). Samotným právnym posúdením veci ale nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konania pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa mu neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ OSP (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003).

Samotné súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamným, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (pozri napr. Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997 , Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Po preskúmaní vecí dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa nezodpovedá citovanému ustanoveniu a právu účastníkov konania na spravodlivé súdne konanie, pretože vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Zo spisu vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa, Slovenská sporiteľňa, a.s. uzatvoril s odporcom dňa 12. 06. 2006 zmluvu o splátkovom úvere č. 0212230975. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo 04. 11. 2009 bola postúpená pohľadávka zo G. voči odporcovi na navrhovateľa. Dňa 20. 11. 2009 oznámil navrhovateľ odporcovi postúpenie pohľadávky zo spotrebného úveru a výšku pohľadávky. Oznámenie odporca prevzal 17. 12. 2009. Prílohou zmluvy o postúpení pohľadávok zo 04. 11. 2009 bol aj zoznam aktív, pričom z prílohy vyplýva, že zostatok pohľadávky ku dňu postúpenia je suma 3.046,54 eura, istina zo splatnosti 2.604,24 eura, úroky 442,30 eura, počet dní omeškania 1203. Dňa 22. 08. 2013 navrhovateľ doručil odporcovi pokus o zmier, v ktorom mu oznámil, výšku dlžnej sumy 3.358,23 eura. Súčasťou zmluvy o splátkovom úvere boli aj všeobecné obchodné podmienky, v ktorých v bode 7.6.1 písm. a/ je dohodnuté, že banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere, klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti. Ďalej má banka právo vypovedať zmluvu o úvere alebo od nej odstúpiť (písm. b/). Súd prvého stupňa svoj záver o splatnosti pohľadávky viazal na dátum postúpenia pohľadávky 04. 11. 2009. Odvolací súd sa nestotožňuje s uvedeným právnym názorom súdu prvého stupňa, keďže v zmysle dojednania medzi účastníkmi zmluvy banka mohla vyhlásiť mimoriadnu platbu a požadovať splatenie pohľadávky v lehote, ktorú určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že pôvodný veriteľ a ani navrhovateľ pristúpili k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, ktorého konečná splatnosť bola podľa zmluvy o splátkovom úvere dohodnutá dňom 20. 05. 2011. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval odvolanie navrhovateľa za dôvodné, keďže závery súdu prvého stupňa o mimoriadnej splatnosti pohľadávky neboli v konaní preukázané. Keďže navrhovateľ v tomto konaní podal návrh 27. 09. 2013 a uplatňuje zaplatenie dlžnej sumy pozostávajúcej z 8 neuhradených splátok úveru v celkovej výške 295,52 eura, t. j. rozdiel medzi neuhradenými splátkami úveru a súčtom všetkých mesačných platieb započítaných na tieto splátky spolu s príslušenstvom, ktorý nárok súd prvého stupňa z dôvodu nesprávnych právnych záverov doposiaľ neposudzoval, musel odvolací súd rozsudok v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní súd prvého stupňa po prejednaní vecí opätovne rozhodne o návrhu navrhovateľa, pričom svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodní, vyporiadajúc sa v ňom i so všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v jeho odvolaní. Zároveň rozhodne o náhrade trov celého konania, vrátane trov konania odvolacieho (§ 224 ods. 3 OSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.